

Den sidste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 55:

Forslag til folketingsbeslutning om autorisationsordning for danske bandagister.

Af Lone Møller (S) m.fl.
(Fremsat 10/12 2002).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jeg imødeser jo en lang og spændende debat – i kølvandet på den debat, vi lige har haft – om, under hvilken form vi skal autorisere eller registrere de ca. 80 bandagister, vi har i det danske samfund.

Diskussionen er jo ikke ny. Danske bandagister har tidligere ansøgt regeringen om at få indført en autorisationsordning, og hertil har jeg meddelt sidste år – jeg tror, det var i maj – at regeringen generelt finder, at der bør udvises stor tilbageholdenhed med indskrænkninger i den frie og lige adgang til erhverv, og at en autorisationsordning derfor kun bør indføres efter grundige overvejelser om behovet for en sådan ordning. Eller man kan sige det på en anden måde og lidt mere skarpt: Udgangspunktet er, at man ikke har en autorisationsordning, og skal der være en autorisationsordning, så skal der være et sæt særlig gode grunde, og blandt de særlig gode grunde hører jo en vurdering af, om behovet for kvalitetssikring kan ske på en anden måde end via autorisation.

Kl. 15.55

Disse overvejelser er sket på baggrund af en bredere undersøgelse, som regeringen havde foretaget, vedrørende principper for fremtidige autorisationsordninger, altså et forsøg på mere generelt at fastlægge en politik for det med at autorisere for snart det ene, snart det andet. Regeringen har den holdning, at der ved afgørelsen af, om der skal foretages en autorisation, skal indgå en række elementer.

For det første det, jeg lige var inde på, altså: Kan behovet for kvalitetssikring tilvejebringes på anden vis?

For det andet skal der foretages en afvejning mellem forbrugersikkerhed på den ene side og hensynet til en fri konkurrence, som også er i forbrugernes interesse, på den anden side.

For det tredje skal det indgå i vurderingen, om det erhverv, den enkelte gruppe udfører, er af en sådan karakter, at det berettiger til øget overvågning fra de statslige myndigheder, og om behovet for kvalitetssikring kan ske på anden måde end ved autorisation.

Et yderligere element, der skal indgå i overvejelserne, er, om udøvelsen af virksomheden udgør en fare for patienterne, og om der inden for den enkelte erhvervsgruppe er flere eksempler på uhensigtsmæssig adfærd, som kan legitimere behovet for en autorisation.

Der skal endvidere lægges vægt på, om gruppen i forvejen er velreguleret gennem uddannelse.

Endelig er der spørgsmålet om, hvorvidt der er tale om en stor gruppe af erhvervsudøvere.

Hvis man holder de kriterier op mod den aktuelle sag og det aktuelle forslag, må man sige, at de danske bandagister ikke opfylder de centrale betingelser for en autorisation, og det fører derfor logisk til, at regeringen må afvise forslaget om at autorisere bandagisterne, som i øvrigt i alle henseender er en yderst velfungerende behandlergruppe i vores sundhedsvæsen, men der er altså tale om en meget begrænset gruppe, som i øvrigt gennem mange faste kontakter i sundhedsvæsenet i forvejen må siges at være lette at identificere for brugerne, og i det lys finder vi det derfor overflødigt at ty til en egentlig autorisationsordning med de omkostninger og det bureaukrati, der ville følge af en sådan.

Jens Christian Larsen (V):

Danske bandagister udfører et yderst vigtigt arbejde for den patientgruppe, der enten har et medfødt handicap, eller som på grund af sygdom eller ulykke får behov for f.eks. proteser eller bandager.

Det er Venstres opfattelse, at bandagisterne generelt leverer ydelser på et kvalitetsmæssigt højt niveau, hvilket en mellemlang uddannelse på 5½ år også giver et ganske godt grundlag for.

Forslagsstillerne henviser i bemærkningerne til forslaget til, at en autorisationsordning bl.a. vil øge patientsikkerheden, men der fremlægges ikke dokumentation for, at der er et reelt problem med denne sikkerhed.

Det må på grund af det relativt lille antal bandagister i Danmark – vel omkring 100 – også kunne antages, at den enkelte bandagist er velkendt i sundhedssystemet.

Venstre finder derfor ikke behov for en autorisationsordning for bandagister, idet en autori-